

SUBSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranger. 9'00 id. id.
Pagant per anys, una pesseta de rebalta.

EL POBLE: CATALA

DIRECTOR-GERENT
PERE COROMINAS
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL.
IMPRESSA
CARRER FORTUNY, NÚM. 2, TERS
TELÈFONS
Redacció, 723 - Imprempta, 2,298

ANY VIII NÚM. 2,293

BARCELONA, DILLUNS, 19 JUNY DE 1911

UN NÚMERO, 5 CENTIMS

EL REGULADOR

Joieria, Plateria y Relotgeria

JOAN BOIX

Inaugurarà el dimecres, dia 21, les seves importantíssimes reformes
Rambla de les Flors, número 37, y Carme, número 1

EL SIGLO

GRANS MAGATZEMS

Dilluns, 26 de juny de 1911 y dies següents
Exposició y venda d'articles pera
Camp-Viatge-Bany

Grans ocasions en Trajos de bany, Guardapols, Perfumeria, Cotilles, Persianes, Cortines bambú, Estors, Visillos, Cortines fil, Cistelleria, Efectes de viatge, Ulleres pera camp, Mobles de vímet, Llits de campanya, Calsat pera camp y bany, Fotografia, Dibuix, Pintura, etc., etc.

Cerveza "Petry," FOSCA, l'ampolla, Ptes. 0'35; la dotzena, Ptes. 3'60
PILSEN, " " " " 0'40; " " " " 4'20
Preus sense envàs. — Ampolles de 72 centilitres. — Envassat especial pera **El Siglo**

El Dr. GALLEGO Especialista en Vies urinaries, de retors de les cistines de Berlín y París, ha tornat a encarregar-se de la seva visita. **Comte Assalt, 18.** De onze a una y de tres a nou.

Dr. M. CAMPS VIES URINARIES Y MALALTIES SECRETES. — S'APLICA EL 606. De 11 a 1 y de 3 a 5. Econòmica, de 7 a 9 nit. FUSTERIA, 2 Y 4, 1a

Bàsculas-Caixes Pibernat pera Cabals Avinyó, 8-10

Les esperances de victòria pera'l catalanisme

(An en Rovira y Virgili)

La nostra divergència, amic Rovira, es ben petita. Vos dieu que'l catalanisme no es un moviment intencional. Això no vol dir que'l cregut un moviment extensiu. — Lo que jo crec es que entre'l seu valor com a "intencional" y el seu valor com a "extensiu" hi ha encara una ventall en favor d'aquella. El catalanisme no té la perseverança de la seva intencionalitat. Sols es intens en els moments que'n diem històrics; té calces, es, si voleu, epilèptic; y després dels instants de febre ve un llarg període de depressió y esmortiment. — Es, deia jo, una alternativa d'entusiasme massa viu y de desil·lusió massa forta. L'entusiasme desproporcionat d'un dia produïx, per compensació, el desencant desproporcionat de l'endemà. Y més envanint insistia en que necessitem la persistència de l'efort.

Veieu encara: vos dieu que'n cal emprendre una gran obra de conciliació nacional. — Aquesta mateixa paraula, "conciliació", he usada jo repetides voltes en aquestes pàgines, significat la mateixa empresa. En resum, el catalanisme, deia jo, té dos valors: com a "força actuant" y com a "aspiració". Com a força actuant, necessita la continuïtat de la seva energia, del seu entusiasme avui momentani. En aquest punt no pot haver-hi divergència. Però ja quins medis nous podem acudir ja per excitar la defensa continua de les llibertats; y aquesta defensa continua, serà també l'únic medi de convertir en realitat la nostra aspiració.

Pera lograr aquesta victòria, jo parlava d'un diàleg persistent amb la selecció intel·lectual espanyola, a fi d'integrar en el cabal de les idees ambientals d'Espanya la llibertat catalana com una conseqüència necessària de la llibertat total dels individus. Vos parleu de la defensa de les autonomies nacionals per les esquerres radicals y socialistes de tot el món. — Precisament també, quan jo parlava de diàleg entre seleccions, venia a dir lo mateix: fou entrar el catalanisme en les reivindicacions liberals de l'Intellectualisme (que es naturalment avansat), y aleshores la nostra victòria vindrà per imperi del temps. Bé sabeu que si jo tinc dins el catalanisme un significat peculiar, personalíssim, es aquest: haver assolit, per primera vegada a Catalunya, aquestes dues paraules un temps significati-

bles de Catalunya era una noble excepció en quasi tots els problemes nacionals europeus; ja que aquests (Bretanya, Irlanda, Basconia, Polònia) eren alavismes o dissimulacions de reacció, persistència de rases inadaptades al temps modern, mentre Catalunya era el redreçament d'un poble que vol viure en el temps actual y en l'Europa actual, llurant-se del jou d'una Espanya que s'obstina en el passat. — Ah! Poiser avui les coses han variat una mica; y mentre aquelles antigues regions europees s'adaptaven a la fi a Europa, Catalunya sofreix un retorn de tradicionalisme. Jo accepto, Rovira, la vostra invitació en favor d'un desparterament de les energies nacionals catalanes. (Que es això, si no un ascens progressiu envers aquells ciutadans d'una mena d'ultra o super-nacionalisme?) Però vos acceptareu també la necessitat de aquest diàleg o mutual coneixença entre catalans y castellans, diàleg ont hi ha tota l'esperança del nostre self-government pràctic de demà. Finlàndia, tan superior a Rússia, mor sota el taló brutal de Rússia, per incapacitat de diàleg entre una y altra. — En canvi Irlanda logrà el seu home rules per obra de governs anglesos; anglesos, però liberals. (Observeu el contrast de que entre nosaltres sols un govern reaccionari, el den Maura, va conciliar, amb un engany grosser, les simpaties del catalanisme...) Y si a França se parla de llibertats locals, es de París y de l'extrema esquerra que surten aqueixes veus. Y si Trento y Trieste se redimeixen un dia, serà per obra d'Itàlia, y no per l'energia propia d'aquelles contradiccions, impotents contra l'Austria.

Jo crec que les joventuts liberals castellanes arribaran a esser dignes d'aquell diàleg a que les convojo. Però cal que nosaltres ho siguem també. Per una desgracia fatal, el diàleg directe entre catalans y castellans s'han sostingut únicament fins avui per la banda nostra els viatjants de comerç, y per la banda d'ells els buròcrates. Y així s'ha divulgat el concepte general de una Catalunya exclusivament "shortera" y de una Castella massa exclusivament "oficinista". Creiem, però bé de tot, que hi ha quelcom més. Però procurem, uns y altres, exportar-ho.

GABRIEL ALOMAR

ECÓS

L'estrena de l'òpera del mestre Casademont "La dona d'aigua", ha produït a Sabadell una forta curiositat—naturalment entre uns quants—com ho prova'l fet que s'hi hagin col·locat més de trenta accions. El dia de l'estrena, posaran desde Sabadell un tren especial pera poder retornar la mateixa nit.

Heus aquí com en Casademont obté'l seu primer èxit, essent profeta en la seva patria, Sabadell.

La moral del teatre... No, no es que anem a fer un sermó d'ètica teatral. Lluny de quèsts ecós, tota disquisició pedantesc. Se tracta, senzillament, d'un cas curiós, que podem aprofitar les bogaderes de la consciència moral del nostre poble.

A "Les garces", ja es sabut, que cau en un poble la loteria, sort que constitueix la base del drama. El número promiat era el 10,431. Aquest número, resulta per al poble completament fatídic, motivant, amb el crei-

xement de l'avaricia, odis y baralles pens compte.

Però un entusiasta de l'ignasi Iglesias, veí de Manresa, volent contribuir a l'èxit del drama, comensà a jugar sempre'l número 10,431, posant en les participacions que repartia la següent indicació:

LOTERIA NACIONAL

LES GARSES

L'home jugava y no treia mai. El número resultava completament fals, com tot lo del teatre, però trossut, seguí jugant, pensant que si de les coses de la vida se feia comèdia, de les coses de comèdia, reciprocament, bé se podien fer realitat. Y com que la bona voluntat, sempre obté un premi, l'entusiasta de l'Iglesias acaba d'obtenir un, jugant el número 10,431.

Però no acaba aquí l'eficàcia del teatre moralista. Les participacions, havien estat repartides entre la companyia que actua actualment a Manresa. Aquell número que havia produït tantes malaventures en l'escenari, produïx en un escenari aquella alegria peculiar dels que guanyen en els jocs d'atzar.

PER LES VÍCTIMES DE LA LLEI INIQUA

AMNISTIA

La premsa catalana respón, com era d'esperar, a la campanya iniciada en pro d'una amnistia per les nombroses víctimes de la llei de Jurisdiccions. Es precís que aquesta campanya prengui vigor y empenya, que per ella el clam del poble arribi als poders públics, y arrenqui de les persones ombrevoles les víctimes d'una llei que ningú gos defensar, que tot hom combat, y que una forsa misteriosa aganta. Per sentiment de justícia, per dever d'humanitarisme, per la pròpia dignitat, hem d'obrir les portes de la ergástula als que en ella sofreixen les iníquas conseqüències d'una llei que a Europa no té parera.

Heus aquí lo que diuen tres confreres sobre aquesta qüestió de l'amnistia:

«El Baix Penadés», del Vendrell:

«PER L'AMNISTIA. — Així encapsala el mestre Alomar un article que publicà en EL POBLE CATALA del dinars d'aquesta setmana, y amb el mateix títol la Redacció de dit periòdic ens en adreça el dia següent un altre. Davant els dos articles, jo, creient interpretar el criteri y el sentir de tots els republicans d'aquest districte, adheireixo la meua veu a la de tots els elements de Catalunya y d'Espanya que l'axequin demanant una tan ampla com prompte amnistia pels encartats y empresonats sota la tan combatuda y draconiana llei de Jurisdiccions.

Y la nostra veu l'axequem per patriotisme, si, com diu l'Alomar, però també ho fem com a catalans, com a espanyols, com a republicans y com a homes. El nostre altruisme s'enlaira per desobrir tot sentit partidista. La nostra llibertat ens empeny a borrar per alt moment tot rencor y personalisme. Deven pensar que tots els que en els nostres dintres sentim l'emèrgia protesta de lo existent, que pot ser que demà, en un esplet de nostres conviccions de liberals y democràtics, caurem també baix el jou d'aquesta llei neroniana. Pensem que'l homes que gemen reclosos o exilats de la societat, són homes dignes, qui tenen l'indiscutible dret a la llibertat que havem conquerit després de continuades lluites amb el despotisme, y que defensant aquell dret els hi han robada llur llibertat. Pensem-hi tois, y els que no tinguin prou altruisme pera fer-ho pels altres, fassin-ho per pròpi egoisme o instint de conservació.

Si, gran filantròpic Alomar; si, valent director d'EL POBLE CATALA, nosaltres, els de via, també sentim el noble alany vostre, y posem nostres entusiasmes al costat dels entusiasmes vostres. Avant doncs, capdavanters del veritable sentit liberal de Catalunya, y rebeu nostre més entusiàstic aplaudiment. — TOTHOEU.

«Catalunya Nova», de Tarragona:

«BE, PRO... MES, MES. — EL POBLE CATALA, ha iniciat una campanya encaminada a conseguir l'amnistia per tots els presos, processats y exilats per la llei de Jurisdiccions.

Ens plau l'iniciativa y secundarem la campanya amb nostres escassos forces, per la compassió a que'ns mouen les víctimes de la llei aborrible, però, per altre costat, tractant d'una mena de delictes, som contraris d'indults y amnisties, y en lloc d'aquestes gracies, lo que voldríem es justícia plena; y creiem que en aquest assumpte la justícia no's pot fer d'altra manera que derogant la llei odiosa y obrint les portes de la presó a tots els que per ella estiguin entre ses reixes.

Y no voldríem que'ls exilats tornessin y els presos fossin lliberats per gracies, sinó per justícia.

«Amb l'indult se perdona y amb l'amnistia s'obliden els delictes» d'aquests dissimulats, però si tenen el convenciment de no esser culpables, no deuen estar-hi conformes amb el perdó y l'oblit.

Es clar que nosaltres veurem amb gorg que puguin retornar a ses llars; però no

«Democràcia», de Vilanova y Geltrú:

«Nuestro colega EL POBLE CATALA ha iniciado una enérgica campaña en pro de una amnistia para todos los procesados por la ley de Jurisdicciones.

No dudamos que tan humanitaria iniciativa tendrá el apoyo de todos los elementos liberales.

Por nuestra parte estamos dispuestos a secundarla con toda el alma.

«VOCES DE GESTA»

Tragedia den Valle Inclán

El Teatre de Novetats estava casi bé ple d'un públic ben disposat a favor de la companyia y de l'autor. A l'acabar-se'l primer acte els crítics no discutien a la sala d'espera: se declaraven dominats per una suggestió del llenguatge, del ritme del bell espectacle.

Les decoracions són de bon mirar: en aquesta com en altres coses, l'escenografia castellana ha millorat molt d'algun temps en sí. Sobre tot la que surt en els primer y tercer actes, el roure foral, que recorda les antigues y passades glories, produïx una gran impressió.

Els actors se presentaren ben vestits: al públic li agradava'l seu accionar y el seu parlar. Ara no hem de fer la crítica de l'obra ni de la representació: ens limitem a dir que'l públic ho trobava bé.

A l'acabar-se cada acte els aplaudiments venen obligar an en Valle Inclán a sortir de la mà dels actors. L'estrena no ha estat un aconecement, però l'obra ha agradat. Y encara agrada més el dia de moda.

La germanor dels catalans

Del nostre bon confrere de Reus s'omben:

«CATALUNYA-CIUTAT. — Lleida ha d'estar reconeguda a les paraules del diputat per Barcelona, en Pere Corominas. La plana d'Urgell no's veurà expoliada de les al·lages del Balra; Barcelona no vol emporbir aquesta comarca per l'egoisme de la seva urb assedegada.

En Corominas ha sapigut interpretar amb gran elevadesa de mires, l'esperit funcionista de Catalunya. Les seves paraules han enrunat d'un sol cop totes les llegendes que's teixien en nom del barcelonisme, les quals esaven destinades a fer fracassar qualsevol empresa reconstitutiva de la personalitat de Catalunya.

Ha prestat, en Corominas, un bon servei al magne projecte de la Diputació provincial de Barcelona. Ja no serà possible als enemics interiors de la Patria, explotar el fantasma de la Barcelona absorbent y centralista.

Parlem-ne del centralisme barcelonès. Aquest es un tema sempre interessant pera els catalanistes, no per la seva consistència, que no'n té, sinó pel seu recte sentit, per l'únic sentit que pot tenir o que realment té.

La Nació ve determinada per molts atributs que formen la seva personalitat, entre ells: la llengua, les arts, el dret, les costums, el sentiment de la riquesa, etc. Ara bé, la nacionalitat es una civilització y, com tota civilització, ha de tenir per instrument de creativitat, un centre que es el seu centre.

XIV Congrés de la Federació Agrícola Catalana-Balear

Tercera sessió

Millorament del suru. — Ponen-

cia: DON JOSEP NOGUERA

Al reanudar el Congrés la seva tasca, passa el senyor Noguera a llegir el treball sobre el tema anunciat, del qual així com fets de les demés ponències, es difícil donarne un extracte com se mereixen, si no esser el copiar fidelment les conclusions dels mateixos deduides.

Estudia el senyor Noguera, molt detalladament la millor forma de cultiu dels boscos surers, així com també si el millorament del producte suru pot obtenir-se mitjançant un cultiu cuidat o bé deixant naixer les alzines sureres, mostrant partidari d'un terme mitjà, ajustat en les millors o pitjors condicions del terreny.

Igualment analisa la conveniencia de deixar nets de mates els boscos o pel contrari si es necessari la conservació en ells de la mata, com també les causes de la decadència de les alzines sureres y el seu producte, y els medis més apropiats pera la bona obtenció del suru.

Més que com a resultat del seu treball,

vell, un centre de vida com tenen tots els organismes vitals, y aquest centre, en la Nació, es la Ciutat.

Catalunya sense Ciutat seria estéril, no elaboraria una civilització. Y es clar que aquestes Ciutats-cervells no's formen pas burocràticament, de real orde, sinó que naixen espontànies, col·locades en lloc preeminent dintre la Nació. Doncs així, indiscutiblement, Barcelona es la Ciutat de Catalunya, no la capital burocràtica y absorbent, no el centre administratiu, molt al contrari, es la Ciutat expansiva, irradiadora de llum arreu de Catalunya, creadora de la forsa espiritual col·lectiva.

Barcelona es la formla ont s'opera la fusió de totes les ànimes que'n formen una, la nacional, la de Catalunya. Barcelona es la que renova la sang, a manera d'operació fisiològica-espiritual, de Catalunya, convertint-la en arterial. Barcelona es el centre de convergència de l'ànima col·lectiva, sent el panteig de la Patria, les pulsacions del seu cor són les de Catalunya.

Amb això donem una idea resumida de la nostra manera de concebre el centralisme barcelonès. No podem concebre'l d'altra manera. Y així concebut no sols l'acceptem amb amor, sinó que'l creiem necessari y fatal si Catalunya vol esser.

No vol dir això que tractem d'ofegar els interessos comarcans, la personalitat de les comarques, com pretenen fer creure els catòlics que patim. Precisament som contraris de les delimitacions provincials, no sols perquè no responen a la realitat, sinó perquè fan mal a la mateixa realitat, ajuntant artificiosament comarques ben diferents, esquarterant de ben homogenies y, en fi, organitzant uns provincies que únicament existien en la lletra morta de la llei.

Catalunya-Ciutat no ha d'ofegar cap interès comarcal. La mancomunitat catalana, més que organisme administratiu, serà el conjunt d'una espiritualitat col·lectiva. Expandirà civilització Catalunya-Ciutat... Y la civilització es germen de vida humana, ja que sense ella no hi ha riquesa, ni treball, ni progrés.

Heus aquí a grans trets el nostre ideal. Amb ell intentem enderrocar les previsions que s'hi oposen, les misèries de campanya que tracten de surar en contra de la Patria, però que no suraran perquè són vanes quimeres d'impotents.

SOCIETAT CATALANA D'EDICIONS

El dia 10 del mes entrant comensarà el repartiment del primer volum.

Quota mínima semestral: 5 pessetes. A cambi de la quota reberan els suscriptors un volum cada dos mesos.

A les oficines d'EL POBLE CATALA se faciliten fulles de subscripció

CRONICA DE BARCELONA

LA DIPUTACIÓ ÚNICA

Sessió política en el "Catalunya"

V. Quil qualitat hi ha de tenir el surr per complir millor l'objecte a què's destina?

Comptabilitat i flexibilitat; precisió; veu clara i definida; color sonoritat i el menor gas possible.

VI. Existeix alguna planta o mata que'l millori?

En alguna cosa influix tota mata alta; i d'una manera no tan apreciable als arbres, roldó i tal volta els castanyers.

VII. Quil són les causes de la decadència de la planta i son productes?

Moltes i diverses.

Tals com: el complet abandonament de la planta; tendrejar el surr; allargarlo en demasia; pelar-lo quan està en plena savia; estacar el bosc; recullir la fullassa; l'escalad; les secades i sopades variacions atmosfèriques; les pedregades; batre l'agla; les escameides; un descaerit espurg; les neus; el cor; els rebaxins; la formiga roja i alada; la feta; les orugues; els bayaricaris i altres de menys importància.

VIII. Medis més apropiats i més pràctics per l'obtenció de bon surr, objecte primordial de la ponència.

Remoure i apartar tots els precedents inconvenients. Y per la plantació de l'agla, escullir si es possible, els terrenys gressos i llecol exposats a la part del mitglla. Fer ús de l'agla primerenca seleccionada.

En la conclusió III s'entaula discussió entre's senyors Vilallonga y Roger, aclarant el sentit absolut i relatiu, arribant a un acord, y aprovant-se tal com està redactada per la Ponència.

El tema VII, a proposta del senyor Grasset, queda modificat en el sentit d'afegir-hi a causes de la decadència de les plantes suretes, el pastoreig abusiu y la trencada de branques.

Y per fi en la conclusió darrera, se discuteix entre's senyors marqués de Camps, Vidal de Llobatera y Torrent, la millor catit de agla com a llevar, si es la primerenca o la mitglla.

Avui acaben les sessions del Congrés Agrícola Català Balear, celebrant-se al matí les darreres ponències y tenint lloc per la tarda la sessió de clausura.

Sessió de clausura

Amab assistència de les autoritats locals, anomenades ja en la sessió d'obertura del Congrés de la Federació Agrícola Catalana Balear y amb la solennitat que l'acte requeria, ha tingut lloc aquesta tarda la sessió de clausura del XIV Congrés, la transcendència y importància del qual es pot manifestar.

Després dels discursos de rubrica, el senyor Pere G. Marfany dirigí la paraula als congressistes, amb un bell parlament de gràcies manifestant que dona per acabada la feina del Congrés y felicitant als ponents per l'intelligència amb que han desenvolupat les temes. Agraïx el concurs que han prestat al Congrés les autoritats locals y en nom dels congressistes també agraïx a la població les atencions que han tingut per tot-hom.

Per passar quelcom de la feina del Congrés, que obceca a les conclusions, totes en bé de la nostra producció; entre's quals fora de les notes oficials, hi ha hagut la ofensiva de la reunió de propietaris de surr, per formar una Unió de productors per a una idea nova que resolgui la qüestió econòmica.

La producció, avui dia, es com un misteri de dolor, y se necessita una renovació per arribar a una plenitud de glòria.

El Congrés ve a ésser com una lleu sembrada en bé de tot-hom. Fa sapiguer que'l pròxim Congrés, en la mancomunitat que té de lloc d'acció per tot Catalunya y Balears, se celebrará a l'Íssica, acord pres per unanimitat, segurant-se a tenir lloc durant la Pasqua granada.

Grans aplaudiments coronen l'oració del senyor Marfany.

Don Dalmacio Iglesias, parlant en català (al), esmenta l'importància capital de l'agricultura, com a mare de l'indústria y desenvolupament material y moral dels pobles. S'ofereix y ens brinda protecció per apoiar les conclusions en el terreny parlamentari, màxim en les que tenen relació amb l'acció de l'Estat, tant per l'impulsu com per la defensa de l'agricultura.

El senyor governador, en nom de les autoritats, dona les gràcies al congressistes, arranjant-se així mateix la veu de l'arxibisbe de Girona senyor Valles que no pot fer ús per trobar-se indisposat, oferint la seva cooperació amb tot y per tot, als treballs dels agricultors. Fent alusió a les paraules de don Dalmacio que ha dit que les lleis són injustes a Espanya, donant-li una cortés lliçó, diu que no s'ha enterat de les tasques del Congrés, per quant un dels acords ha sigut enviar al ministre el telegrama que haigut reproduït en la sessió anterior, y sentint que oblidat que l'implicament de les lleis, no es enja de les lleis sinó de l'esperit del públic (Rialles).

Desitja que la llum que arreu escampen els que tan lloable tasca s'han emprès, sigui una garantia per la vida del poble y demana un telegrama de felicitació al ministre de Foment donant-li compte del mateix.

Se dona per acabada la tasca del XIV Congrés de la Federació Agrícola Catalana Balear, entre l'aplaudiment y l'entusiasme de la concurrència.

Ningun enfermo del

ESTÓMAGO & INTESTINOS

por crónica y rebelde que sea su dolencia debe desesperarse. Muchos son los que han consultado con notabilidades medicas de Paris, Londres, Berlin, New-York, Roma y Madrid, sin encontrar alivio con otros tratamientos y en cuanto dichos medicos les han recetado el ELIXIR

SAIZ de CARLOS

(STOMALIX)

han recobrado la salud con su uso, largos años perdida.

Con mucha frecuencia las fermentaciones anormales del estómago producen acedias y vómitos que se corrigen inmediatamente con este medicamento quitándose las náuseas, dolores, ardores epigástricos, aguas de boca y tendencia al vómito, la digestión se normaliza, el enfermo come más, digiere mejor y se nutre, aumentando de peso si estaba enflequecido.

De venta en las principales farmacias del mundo y Serrano, 30, MADRID

Se remite por correo certificado a quien lo pida

La nit del dissapte, en el Centre Antonomista "Catalunya", s'hi celebrà una sessió política en la qual els diputats provincials senyors Sansalvador, Durán y Ventosa y Suñol, discutiren sobre l'acord de la Diputació de Barcelona encaminat a fer factible un organisme administratiu únic a Catalunya.

Presidí l'acte don Santiago Andreu, el qual explicà l'objecte de la vetllada, cedint següentment la paraula a don Antoni Sansalvador.

L'orador qualificà l'acord de la Diputació, de primera pedra del casal de la futura autonomia. Així ho cregueren totes les forces polítiques que integren la Diputació, excepte una, les quals deixaren sentit que la nació catalana per arribar a registre necessita d'un orgue apropiat, que serà la mancomunitat. Y aquella força que's negà a l'acord, ha demostrat una vegada més el seu caràcter localista y antinacionalista.

Desgraciadament, continuà, el nostre poble no està preparat per rebre solucions definitives y així fa que l'acord de referència sigui de considerar-se com un acte d'orientació. El pas donat potser no serà decidit, però es concret, amb lo qual n'hi ha prou, d'esser refrendat per les altres Diputacions, per a què's fassi desaparèixer de fet l'esquadrerament de Catalunya. El legislador, al crear les quatre províncies sapigué prou lo que's feia, creant interessos davant dels nacionals. Per això, acabà dient, ara nosaltres no hem d'atacar, sinó defensar-nos, obrant Barcelona com una veritable germana gran.

Parlà després el senyor Durán y Ventosa que feu notar, al començar, l'entusiasme amb que ha estat acollit l'acord de la Diputació, fins en aquells indrets que menys se pogués pensar.

En la Diputació hi tenen una mena de representació proporcional totes les forces polítiques de Catalunya, les quals volen aquest sentiment y desitg de la Diputació única votant solament una d'aquelles forces en contra de l'acord. Així, per aquesta força, es una palesa demostració del seu sentiment antinacional. Però encara hi ha més: aquesta força es eminentment rutinaria; sempre fa de fre a tota reforma. Ells, partidaris del sufragi, mai no sapiguéren fer ús, fins que's catalanistes el purificaren. En quant als consums, no han sapigut fer res per abolir-los, més que agafar-se a una llei monàrquica y en quant a règim municipal y provincial s'han oposat sempre a tota reforma per mantenir lo estatut fins ara.

Però l'progrés de Catalunya seguirà encara que's l'errouxistes s'hi oposin.

Afirmà, després, que d'ensà que sortí elegit diputat, se cregué amb el compromís de defensar l'interès que pogués la qüestió de la mancomunitat catalana. Tindrà, afegí, la sort de que coincidís amb ell, altres diputats de diferents fraccions polítiques.

L'acord pres conté en primer lloc la part ideal, la de proclamar el desitg de Catalunya al reconeixement de la seva personalitat. Però tenint en compte el sentiment federal de Catalunya se cregué que aquell desitg podria arribar millor a Madrid, que no a desitjos de totes quatre Diputacions catalanes. Naturalment que així la llei no ho autoritza, però per això volem que primer se juntin les Diputacions per demanar-hi. Si no ho fessin així sortiria l'etern joc dels de Madrid, de dividir-nos per vèncers. Per això volem l'apoi de tots els catalans, se digui o no catalanistes. Ara ha de manifestar-se tot el poble de Catalunya en favor d'aquell acord.

Els tres punts per als quals per ara s'han de mancomunar les quatre Diputacions són: beneficència, obres públiques y cultura. De aquests tres punts, el que ofereix més garantia d'èxit és el d'obres públiques, no sense que per això, els altres dos ofereixin també important. Mancomunant-se les Diputacions, per lo que a obres públiques fa referència, seria d'un gran benefici per a nostra terra y per a Barcelona.

Desmentí, després, que sigui per esperit d'absorció, que Barcelona hagi pres aquell acord, perquè entén Barcelona que ella serà més gran tant com més gran sigui Catalunya. La garantia d'èxit, diu, ha d'esser el egoisme comú.

Si els catalans la volem, segueix, la tindrem la Diputació única. Si de cas no la tenim que no sigui per no haver-hi posat la nostra voluntat. El sentiment catalanista es ben viu encara: lo que hi ha es que s'ha d'atacar y treure a la superfície, perquè sembla soterrat; femho, doncs. Si totes les quatre províncies volem la mancomunitat no hi haurà cap Govern que pugui negar-hi. Doncs procurem ara atacar l'esperit de Catalunya en favor de la Mancomunitat.

Finalment parlà don Antoni Suñol, qui manifestà que'l seu esperit s'havia reaccionat y el seu cor s'havia aixampliat a l'esperança davant de l'acord de la Diputació, perquè el provava la certesa de que sang no's torna mai aigua. Per aquell acord ha desaparegut divisions que sempre han de desaparèixer per Catalunya. Y següentment, afegí, que lo que m'ha restat a mi, ha passat a molts, perquè aquí ho vist a persones de les quals ara m'hi trobava políticament separat, amb tot y haver fet amb elles les primeres armes per Catalunya.

Davant d'aquests fets hem de perseverar en el nostre catalanisme. Hem de posar-nos amb valentia en les files de l'exèrcit per aquesta batalla que es nova, encara que no sigui nova la guerra, que fa 400 anys que dura.

D'aquells que a la Diputació votaren contra l'acord, ni n'hi havia més que un de català y encara aquest va declarar que'l cor el tenia amb la proposició si bé la disciplina de partit li privava de votarla.

La massa que's segueix, per sort cada dia més petita, ja vindrà dia que, veurà que'l seu benefici depèn del benefici de Catalunya. Si no ho veuen ells, ho veuran els seus fills, que nascuts a Catalunya, seran catalanistes.

Jo, que soc reconegutament catalanista, cada dia poso més fe en l'avenir del nostre poble, y me sento sempre més disposat a lluitar per l'integritat del programa catalanista, sense rebaxar-me res, fins que poguem estar en pau amb la nostra consciència y amb el nostre poble. Als que's acusen ara que que demanem poc amb l'acord de la Diputació, els responc, que es més fàcil reconstruir per parts el casal de nostra patria, que no reconstruir-lo tot a la vegada. A més, que a mesura que tinguem alguns dels drets que'ns detenen, tindrem més força per a conquerir tots els altres. Tenint la Diputació única tindrem una força imponderable per anar al conqueriment de l'oïlicitat de la llengua catalana, que hem d'estimar per damunt de totes.

Si avui fem poc, acabà dient, aquest poc pot servir d'exemple als demés pobles de Espanya.

El senyor Andreu posà fi a la vetllada amb curtes paraules, acabant-se l'acte prop de les dotze.

Els oradors signeren tots molt aplaudits, sortint els oients fent comentaris força favorables a l'acord de la nostra Diputació,

que fà tingut la virtut, com digué'l senyor Andreu al pronunciar les paraules de comiat, de juntar a catalanistes de tots els matisos.

Després dels parlaments y a proposta del senyor Andreu, s'acordà expedir a Madrid el següent telegrama:

"Celebrado mitin Asociación "Catalunya", acordado gran entusiasmo solicitar poderes públicos Estado reconocimiento personalidad catalana constituyéndose organismo autónomo comprensivo Cataluña entera."

I Congrés Excursionista Català

S'ha enllestit ja el programa d'actes, festes y excursions que's realitzaran els dies 24, 25 y 26 del mes que som, amb motiu del I Congrés Excursionista Català, que tindrà lloc, com diguerem, a la ciutat de Lleida.

Les sessions del Congrés tindran lloc el matí y a la tarda del dia 24, d'acord amb les Bases que ja publicarem y amb arreglo al següent horari:

A dos quarts de deu del matí, sessió inaugural y reunió del Congrés en ple.

A les tres de la tarda, reunió de les Seccions en que pugui dividir-se'l Congrés.

A les sis de la tarda, reunió del Congrés en ple y sessió de clausura.

Les reunions del matí y la reunió de Seccions se celebraran en el P. de la Diputació y la sessió de clausura, a la sala de sessions de l'Ajuntament o antiga Palheria.

Tots els socis d'entitats y agrupacions excursionistes que vulguin inscriure com a congressistes deuran fer-ho per mediació de aquella a la qual pertanyin per qual conducte rebiran el corresponent títol, y el carnet d'identitat per l'obtenció de la rebaxa concedida per les companyies de ferrocarrils. Tot títol de congressista, devengará a l'esser expedid, la quota d'una pesseta, per a gastos d'excursió y secretaria. Les demandes d'inscripcions deuran fer-se abans del dia 20 del corrent. La presentació de títol, es indispensable per a prendre part en les deliberacions del Congrés.

El pla per la presentació de Memories y comunicacions queda prorrogat fins al 20 del mes que som.

A més de la recepció dels congressistes per l'Ajuntament de Lleida, en honor y obsequi dels mateixos, se celebraran les següents festes y actes:

El dia 24, al vespre, funció en el teatre dels Camps Eliseus.

El dia 25, de nou a dotze del matí, visita a la Catedral vella.

A les dotze, vermouth d'honor en el Café Suís, ofert als congressistes pel Centre Excursionista de Lleida.

A les quatre, visita als monuments y museus de la població.

A les vuit del vespre, sopar d'honor en el Restaurant de l'Estació del Ferrocarril.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

Hi han projectades excursions a Balaguer y Camarasa, Bellpug, Monsó, Pinyana y una excursió pel riu cap a Granja d'Escarp, Mequinsena y Fayó.

Les inscripcions deuran fer-se per tot el matí del dia 24 a la secretaria de l'esmentat Centre Excursionista de Lleida, on se trobaran y facilitaran quants detalls se demanin sobre dits excursions.

Per a datos sobre's hospedatges, trens y quantes altres informacions se desitgin, dirigirse al C. E. de C. Paraisó, 10, o bé al C. E. de Lleida.

A dos quarts de deu del matí, sessió inaugural y reunió del Congrés en ple.

A les tres de la tarda, reunió de les Seccions en que pugui dividir-se'l Congrés.

A les sis de la tarda, reunió del Congrés en ple y sessió de clausura.

Les reunions del matí y la reunió de Seccions se celebraran en el P. de la Diputació y la sessió de clausura, a la sala de sessions de l'Ajuntament o antiga Palheria.

Tots els socis d'entitats y agrupacions excursionistes que vulguin inscriure com a congressistes deuran fer-ho per mediació de aquella a la qual pertanyin per qual conducte rebiran el corresponent títol, y el carnet d'identitat per l'obtenció de la rebaxa concedida per les companyies de ferrocarrils.

Tot títol de congressista, devengará a l'esser expedid, la quota d'una pesseta, per a gastos d'excursió y secretaria.

Les demandes d'inscripcions deuran fer-se abans del dia 20 del corrent. La presentació de títol, es indispensable per a prendre part en les deliberacions del Congrés.

El pla per la presentació de Memories y comunicacions queda prorrogat fins al 20 del mes que som.

A més de la recepció dels congressistes per l'Ajuntament de Lleida, en honor y obsequi dels mateixos, se celebraran les següents festes y actes:

El dia 24, al vespre, funció en el teatre dels Camps Eliseus.

El dia 25, de nou a dotze del matí, visita a la Catedral vella.

A les dotze, vermouth d'honor en el Café Suís, ofert als congressistes pel Centre Excursionista de Lleida.

A les quatre, visita als monuments y museus de la població.

A les vuit del vespre, sopar d'honor en el Restaurant de l'Estació del Ferrocarril.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

Hi han projectades excursions a Balaguer y Camarasa, Bellpug, Monsó, Pinyana y una excursió pel riu cap a Granja d'Escarp, Mequinsena y Fayó.

Les inscripcions deuran fer-se per tot el matí del dia 24 a la secretaria de l'esmentat Centre Excursionista de Lleida, on se trobaran y facilitaran quants detalls se demanin sobre dits excursions.

Per a datos sobre's hospedatges, trens y quantes altres informacions se desitgin, dirigirse al C. E. de C. Paraisó, 10, o bé al C. E. de Lleida.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

Hi han projectades excursions a Balaguer y Camarasa, Bellpug, Monsó, Pinyana y una excursió pel riu cap a Granja d'Escarp, Mequinsena y Fayó.

Les inscripcions deuran fer-se per tot el matí del dia 24 a la secretaria de l'esmentat Centre Excursionista de Lleida, on se trobaran y facilitaran quants detalls se demanin sobre dits excursions.

Per a datos sobre's hospedatges, trens y quantes altres informacions se desitgin, dirigirse al C. E. de C. Paraisó, 10, o bé al C. E. de Lleida.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

Hi han projectades excursions a Balaguer y Camarasa, Bellpug, Monsó, Pinyana y una excursió pel riu cap a Granja d'Escarp, Mequinsena y Fayó.

Les inscripcions deuran fer-se per tot el matí del dia 24 a la secretaria de l'esmentat Centre Excursionista de Lleida, on se trobaran y facilitaran quants detalls se demanin sobre dits excursions.

Per a datos sobre's hospedatges, trens y quantes altres informacions se desitgin, dirigirse al C. E. de C. Paraisó, 10, o bé al C. E. de Lleida.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

Hi han projectades excursions a Balaguer y Camarasa, Bellpug, Monsó, Pinyana y una excursió pel riu cap a Granja d'Escarp, Mequinsena y Fayó.

Les inscripcions deuran fer-se per tot el matí del dia 24 a la secretaria de l'esmentat Centre Excursionista de Lleida, on se trobaran y facilitaran quants detalls se demanin sobre dits excursions.

Per a datos sobre's hospedatges, trens y quantes altres informacions se desitgin, dirigirse al C. E. de C. Paraisó, 10, o bé al C. E. de Lleida.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

Hi han projectades excursions a Balaguer y Camarasa, Bellpug, Monsó, Pinyana y una excursió pel riu cap a Granja d'Escarp, Mequinsena y Fayó.

Les inscripcions deuran fer-se per tot el matí del dia 24 a la secretaria de l'esmentat Centre Excursionista de Lleida, on se trobaran y facilitaran quants detalls se demanin sobre dits excursions.

Per a datos sobre's hospedatges, trens y quantes altres informacions se desitgin, dirigirse al C. E. de C. Paraisó, 10, o bé al C. E. de Lleida.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

Hi han projectades excursions a Balaguer y Camarasa, Bellpug, Monsó, Pinyana y una excursió pel riu cap a Granja d'Escarp, Mequinsena y Fayó.

Les inscripcions deuran fer-se per tot el matí del dia 24 a la secretaria de l'esmentat Centre Excursionista de Lleida, on se trobaran y facilitaran quants detalls se demanin sobre dits excursions.

Per a datos sobre's hospedatges, trens y quantes altres informacions se desitgin, dirigirse al C. E. de C. Paraisó, 10, o bé al C. E. de Lleida.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

Hi han projectades excursions a Balaguer y Camarasa, Bellpug, Monsó, Pinyana y una excursió pel riu cap a Granja d'Escarp, Mequinsena y Fayó.

Les inscripcions deuran fer-se per tot el matí del dia 24 a la secretaria de l'esmentat Centre Excursionista de Lleida, on se trobaran y facilitaran quants detalls se demanin sobre dits excursions.

Per a datos sobre's hospedatges, trens y quantes altres informacions se desitgin, dirigirse al C. E. de C. Paraisó, 10, o bé al C. E. de Lleida.

El preu del cobert serà de deu pessetes y els que vulguin inscriure-hi, deuran pagar-ho a la secretaria del Centre Excursionista de Lleida, per tot el matí del dissapte, dia 24.

A més, el dia 26 se realitzaran diverses excursions al veí nombre d'inscripció ho permet.

L'ACCIO DE LA JOVENTUT

Conferència del senyor Martorell

Interessantíssima va ésser la conferència que donà dissapte a la nit a l'Associació Antonomista Republicana de la Sagrada el president de la Joventut Federal Nacionalista Republicana de Barcelona don Oriol Martorell.

El president de l'Associació, nostre estimat correligionari en Valentí Blanch, saludà amb breus paraules al conferenciant y aquest que fou molt aplaudit a l'avançar-se a parlar, començà dient:

Abans que tot vulguem parlaros quelcom de l'organització de la Joventut, que's hi organit per contribuir abans que tot a la cultura popular y fer quel' diu de demà quan tindrà el nostre ideal sigui el mateix poble el que componen les seves excel·lències se culli de mantenir-los y defensar-los.

Així la Joventut s'ha constituït sobre una base de treball especialitzat en seccions d'estudis socials, de política, de literatura, de cultura física, etc.

D'aquestes especialitzacions jo no vinc pas ara a parlar-vos; jo vinc a generalitzar, a dir-vos perquè creiem que l'obra dels partits monàrquics y perquè hem posat tota la nostra fe en els ideals de la Democràcia.

Els nostres monàrquics, seguit dient, però defensar en l'orde teòric a la monarquia ens volem presentar com a grans exemples que destruïm tota la nostra convicció republicana, el que ofereixen les monarquies de altres països. Parlem-ne d'això, ciutadans, per a demostrar que amb les seves paraules no fan més que enganyar al poble.

Aquí tenim a Anglaterra. Anglaterra es un país monàrquic; es cert, però els seus reis han entregat la corona a mans del poble, y com ha dit Lloyd George, toleren al rei perquè'l rei no's desbori. A Anglaterra el gran partit liberal, quasi no se'n diu de monàrquic y en ell hi figuren els homes més avantats, com aquest Lloyd George, un dels estadistes més grans del nostre temps que porta fet a l'oposició a la finança del Papal.

Però els partits monàrquics italians no han sigut pas dignes d'aquell gran poble que després d'aconseguir amb la seva sang generosa la reconstrucció de la seva patria en un sol període de 15 anys feu un esforç econòmic tan gran que'l déficit de l'Itàlia, que en 1862 era de 455 milions, en 1876 no era ja més que de 27 milions y mitg.

Però els partits monàrquics italians en lloc d'admirar aquest esforç del poble encara carreguen més sobre ell els tributs. Y an aquí el senyor Martorell feu una clara y convincent exposició de l'obra financera de la monarquia italiana, explicant la tasca reaccionària dels ministres Sella y Minghetti, la enganyadora de Magliani, arribant fins al període contemporani que comença amb les temptatives de Voltemberg, Maiorana, Sallustiana, etc., de reformar la tributació sobre bases socialment més justes, però que tampoc no reeixiren. Actualment l'Itàlia té un superàvit de 47 milions, malgrat el que's seus

Mirem a Itàlia, a la joventut italiana renascuda fa 50 anys mercès a l'esforç sobirà del poble. Itàlia va acceptar la dinastia de Savoia perquè representava l'obra de la unitat somnada y l'oposició a la finança del Papal. Però els partits monàrquics italians no han sigut pas dignes d'aquell gran poble que després d'aconseguir amb la seva sang generosa la reconstrucció de la seva patria en un sol període de 15 anys feu un esforç econòmic tan gran que'l déficit de l'Itàlia, que en 1862 era de 455 milions, en 1876 no era ja més que de 27 milions y mitg.

Però els partits monàrquics italians en lloc d'admirar aquest esforç del poble encara carreguen més sobre ell els tributs. Y an aquí el senyor Martorell feu una clara y convincent exposició de l'obra financera de la monarquia italiana, explicant la tasca reaccionària dels ministres Sella y Minghetti, la enganyadora de Magliani, arribant fins al període contemporani que comença amb les temptatives de Voltemberg, Maiorana, Sallustiana, etc., de reformar la tributació sobre bases socialment més justes, però que tampoc no reeixiren. Actualment l'Itàlia té un superàvit de 47 milions, malgrat el que's seus

Mirem a Itàlia, a la joventut italiana renascuda fa 50 anys mercès a l'esforç sobirà del poble. Itàlia va acceptar la dinastia de Savoia perquè representava l'obra de la unitat somnada y l'oposició a la finança del Papal. Però els partits monàrquics italians no han sigut pas dignes d'aquell gran poble que després d'aconseguir amb la seva sang generosa la reconstrucció de la seva patria en un sol període de 15 anys feu un esforç econòmic tan gran que'l déficit de l'Itàlia, que en 1862 era de 455 milions, en 1876 no era ja més que de 27 milions y mitg.

Però els partits monàrquics italians en lloc d'admirar aquest esforç del poble encara carreguen més sobre ell els tributs. Y an aquí el senyor Martorell feu una clara y convincent exposició de l'obra financera de la monarquia italiana, explicant la tasca reaccionària dels ministres Sella y Minghetti, la enganyadora de Magliani, arribant fins al període contemporani que comença amb les temptatives de Voltemberg, Maiorana, Sallustiana, etc., de reformar la tributació sobre bases socialment més justes, però que tampoc no reeixiren. Actualment l'Itàlia té un superàvit de 47 milions, malgrat el que's seus

Mirem a Itàlia, a la joventut italiana renascuda fa 50 anys mercès a l'esforç sobirà del poble. Itàlia va acceptar la dinastia de Savoia perquè representava l'obra de la unitat somnada y l'oposició a la finança del Papal. Però els partits monàrquics italians no han sigut pas dignes d'aquell gran poble que després d'aconseguir amb la seva sang generosa la reconstrucció de la seva patria en un sol període de 15 anys feu un esforç econòmic tan gran que'l déficit de l'Itàlia, que en 1862 era de 455 milions, en 1876 no era ja més que de 27 milions y mitg.

Però els partits monàrquics italians en lloc d'admirar aquest esforç del poble encara carreguen més sobre ell els tributs. Y an aquí el senyor Martorell feu una clara y convincent exposició de l'obra financera de la monarquia italiana, explicant la tasca reaccionària dels ministres Sella y Minghetti, la enganyadora de Magliani, arribant fins al període contemporani que comença amb les temptatives de Voltemberg, Maiorana, Sallustiana, etc., de reformar la tributació sobre bases socialment més justes, però que tampoc no reeixiren. Actualment l'Itàlia té un superàvit de 47 milions, malgrat el que's seus

Mirem a Itàlia, a la joventut italiana renascuda fa 50 anys mercès a l'esforç sobirà del poble. Itàlia va acceptar la dinastia de Savoia perquè representava l'obra de la unitat somnada y l'oposició a la finança del Papal. Però els partits monàrquics italians no han sigut pas dignes d'aquell gran poble que després d'aconseguir amb la seva sang generosa la reconstrucció de la seva patria en un sol període de 15 anys feu un esforç econòmic tan gran que'l déficit de l'Itàlia, que en 1862 era de 455 milions, en 1876 no era ja més que de 27 milions y mitg.

Però els partits monàrquics italians en lloc d'admirar aquest esforç del poble encara carreguen més sobre ell els tributs. Y an aquí el senyor Martorell feu una clara y convincent exposició de l'obra financera de la monarquia italiana, explicant la tasca reaccionària dels ministres Sella y Minghetti, la enganyadora de Magliani, arribant fins al període contemporani que comença amb les temptatives de Voltemberg, Maiorana, Sallustiana, etc., de reformar la tributació sobre bases socialment més justes, però que tampoc no reeixiren. Actualment l'Itàlia té un superàvit de 47 milions, malgrat el que's seus

Mirem a Itàlia, a la joventut italiana renascuda fa 50 anys mercès a l'esforç sobirà del poble. Itàlia va acceptar la dinastia de Savoia perquè representava l'obra de la unitat somnada y l'oposició a la finança del Papal. Però els partits monàrquics italians no han sigut pas dignes d'aquell gran poble que després d'aconseguir amb la seva sang generosa la reconstrucció de la seva patria en un sol període de 15 anys feu un esforç econòmic tan gran que'l déficit de l'Itàlia, que en 1862 era de 455 milions, en 1876 no era ja més que de 27 milions y mitg.

Però els partits monàrquics italians en lloc d'admirar aquest esforç del poble encara carreguen més sobre ell els tributs. Y an aquí el senyor Martorell feu una clara y convincent exposició de l'obra financera de la monarquia italiana, explicant la tasca reaccionària dels ministres Sella y Minghetti, la enganyadora de Magliani, arribant fins al període contemporani que comença amb les tempt

Concurs hípic

En el camp que a la carretera de Sarrià ha construït el Reial Polo-Club y Societat Hípica de Barcelona, se celebrà ahir tard l'inauguració del concurs hípic internacional d'enguany.

Aquesta festa, que ha vingut a substituir les antigues curses de cavalls, és la que anyalment reuneix en el lloc on se celebra a la més selecta de la bona societat barcelonina.

Com era natural en festa així, tampoc hi faltaven el governador civil senyor Portet, ni l'arxibisbe marqués de Marianao, ni les altres autoritats barcelonines.

L'acte començà amb una mica de retard. El programa se dividia en dues tandes.

Primera: Premi d'inauguració: a vèncer nou obstacles, altura un metre y vuit pol·lígons en metalls. Cavalls inscrits 60. Sols en retiraren tres.

Començà la cursa el comte de Torrepalma montant el cavall «Mateo» y lluint bastant.

Seguien els demés genets fent curses magnífiques el cavall «Saint Hubert II», montat pel senyor Príncep Capoe Zúlio, el «Finito», propietat del duc de Andria, genet el comte de Torrepalma y el «Coloma», de don Pere García.

El cavall «Bebito», montat pel finet senyor Acaña, el que retirava.

El finet senyor Llamas del Corral, obtingué una oació en una brillantíssima carrera, montant el cavall «Rábago».

Els cavalls «Carroño» y «Revenant» tenien que retirarse de la pista, a conseqüència de haver incorregut en les faltes prescrites en el reglament.

Mes la cursa de la tarda, la que fou justament ocasionada, es la realitzada pel cavall «Valona», número 33 dels inscrits y que fou montat pel finet de cavalleria don Angel G. Sarrià.

Ahírs hi hagué també unes curses molt boniques els cavalls «Hércules» y «Vagido».

En lo restant d'aquesta primera part se feren els cavalls «Capotillo», montat pel finet d'húsars don Joan de Suelves; «Aladrea», pel finet don Eusebi Aparí; «Ligero», genet, don Luis Moreno, y «Almado», genet, don Salvador de Sandoval.

Dintre's 57 cavalls que corregueren a aquesta primera cursa, obtingueren els premis:

Primer, 300 pessetes. «Valona», genet Sarrià. Segon, 200 pessetes. «Saint Hubert», genet, Torrepalma.

Tercer, 100 pessetes. «Ligero», genet, Moreno. Quart, 100 pessetes. «Madreña», genet, Aparí.

Quint, 100 pessetes. «Capotillo», genet, Suelves. Sisè, 100 pessetes. «Almado», genet, Sandoval.

Setè, 50 pessetes. «Vagido», genet, Buerba. Vuitè, 50 pessetes. «Hércules», genet, Torrepalma.

Heberen llassos honorífics alguns altres cavalls.

Acabada aquesta cursa se donà una estona d'intermèdi fins el qual se procedí a la disputa del Premi Nacional, del ministeri de la Guerra. Onze obstacles y alsada un metre. Inscrits hi han 30 cavalls.

Però com el temps passa que un no se n'adona, després de córrer el cavall 19, «Influente», se sospengué la festa perquè la foscora impedia proseguir-la, quedant assignada la seva continuació per avui, a dos quarts de sis de la tarda.

«Los alabarderos», pas doble, Alvarez; «El amor», simfonía, Thomas; «Tannhauser», fantasia, Wagner; «Huesca», fantasia aragonesa, Gutiérrez; «Sibón», gavotta, Xalabardé (F); «Girona», pas doble, Lope.

—El desequilibri nerviós, la neurastenia, histèria, debilitat, anèmia y desordes de la nutrició se curen amb el DINAMOGENO SAIZ DE CARLOS.

No's tenia anit notícia oficial de que hagués ocorregut cap incident en els nombrosos actes y festes de tota mena y caràcter celebrats ahir a Barcelona y al rest de la província. Ni a les professions de la Barcelona y a la inauguració de la creta del Sagrat Cor bastida pel Tibidabo, ni als toros, ni al Concurs hípic, ni als mitjans y reunions nombroses, ni a l'excursió dels ferroviaris a Esplugues de Llobregat, etc., etc.

A les set d'ahir tard, al carrer del Bruc cantonada al d'Aragó, el tranvia número 18 de la Companyia Anònima atropellà al ciutadà Rafael Díaz, causant-li ferides greus, de les quals fou curat de primera intenció a la casa de socors del districte de l'Institut. El conductor del vehicle escapà.

"LA DONA D'AIGUA,"

Estan molt aventsats els treballs per estrenar aquest poema líric don Casimí Casademont, que com sabem nostres lectors serà posat en escena per primera vegada en el teatre Eldorado, el 27 d'aquest mes. Les decoracions, vestuari, ensaigs y tota mena de detalls que exigeix una obra d'aquesta naturalesa, estan a les acaballes.

Les persones que han assistit en aquests ensaigs, confirmen la bona impressió que produïx el poema del jove compositor, un dels que a Catalunya pot ésser avui objecte de més fàgures esperances. Igual bona impressió se té del llibre del senyor Trias Fàbregas, en el qual, sobriament y en inspirats versos, se conta l'antiga llegenda de Sant Miquel del Fai, que ha donat als autors el tema per la seva obra. Les dues decoracions que està acabant el notable pintor senyor Soler, representen amb gran exactitud y veritat, els pintorescs paraisos on se suposa passà l'acció.

Per tot això y per les distingides personalitats que tenen localitats demanades, podem assegurar que les quatre úniques representacions que's donaran de «La dona d'aigua», seran veritables solemnitats y que de una manera molt especial ho serà l'estrena.

A la llarga llista de persones que han contribuït amb donatius als gastos de l'estrena, podem afegir-hi les següents, que han vingut darrerament:

Antoni Rivas, Raimond d'Abadal, Jaume Carner, Josep Collado y Gil, Pere G. Maristany, Joan Girón, Salvador Basset, Jaume Cruells, Trinitat Monegal, Dionís Millán, Juli Marial y Victor Oliva.

El senyor consell del Perú a Barcelona ens prega la publicació del següent comunicat:

«Per la circular número 3 de data 9 de març de l'any corrent, del Ministeri de Relacions Exteriors de la República, se comunica a fi de que ho posi en coneixement de les companyies navieres, senyors comerciants, exportadors y agents de Duana d'aquesta localitat:

Que per resolució suprema, desde la data de rebut de l'esmentada circular, en els coneixements d'embarc de mercaderies destinades al Perú, per la via Colón-Panamá, deurà expressarse clarament:

Que la càrrega a què's mateixos se refereix pot ésser presa a Panamá indiferentment pel primer vapor que salpi d'aquell port, de qualsevol de les tres companyies «Pacific Steam Navigation Company», «Companyia Peruana de Vapors» y «Companyia Sudamericana», que fan el tràfic entre l'esmentat port de Panamá y les costes peruanes, y no s'habilitaran els coneixements y cobordos en que s'omiteixi dita nota.

Qual suprema disposició faig pública donant el degut compliment a la mateixa.

A Barcelona, a 13 de juny de 1911. — El consell, P. Company.»

—L'Española.—Impressió dramàtica per Juli Vallmitjana. Representada tots els dies al Teatre Nou. Preu una pesseta. De venda en les principals llibreries.

«Cataluña» d'aquesta setmana publica treballs de Farran y Mayoral, «Xenitus», B. Martí y Bofarull, Concepció Torner, etc.

Hom rebut el primer número de la segona època de la revista trimestral «La Educación Pedagógica», orgue del Museu Pedagógic Experimental.

A primers d'aquesta setmana seran convocats pel president del Poment del Treball Nacional, els fabricants d'empeses y estampanyes, per tractar sobre la llei d'admissions temporals flegida pel ministeri d'Hisenda al Congrés.

L'Associació Musical de Barcelona donarà el vinent dijous en el local del Circol Artístic (Passatge de Gracia, 35) el concert 211 de la seva serie. Hi pendrà part la celebrada triple senyoreta Carme B. Mendivil. Completaran el programa dues sonates per piano y violí pels senyors Buxó y Vila, que foren aplaudides en anteriors concerts.

L'actual número de la «Il·lustració Catalana» porta informació gràfica de les festes d'inauguració del monument als hèroes del Bruch, de les festes del Paló, de la Sardana, etc.

Formen el text els escriptors Martí Roger, Carles de Fortuny, Agnès Armengol de Badia, F. Bartrina, Carles Sarthou y J. Buias.

—Exposició de fotografies artístiques «Adams» galeries «Palaus Català», Granvia, 615.

tar aquella nota de poètica melangia, que fou una bona part de l'èxit. Naturalment, com passa en totes les imitacions, ha resultat que les bellesses eren incoherents y solament n'han pogut imitar els defectes, enroscint, n'han més y més cada vegada. En l'èxit amor que passa hi havia poesia: en les obres posteriors, fetes volent seguir la mateixa corda, s'hi troba no més retòrica y conceptisme, que és la falsificació literària del sentiment poètic. Y lo que era en aquella comèdia pàlida sentimental, ha devingut cursi i ploroneria. La degeneració pot seguirse perfectament, més y més accentuada a cada punt, a través d'«El centenario».

La rimada i la poesia «El amor» de la vida que ja sembla marcar l'últim grau de la decadència.

Així podrà proporcionar als germans Quintero bons trimestres, perquè desgraciadament el gros públic és cursi i sentimental en gran manera. Però artísticament és estímul a corre-cuita. Si no tenen prou seny per aturar-se en la devallada que se'nyen, avaran essent un Pérez Escribà qualsevol. Avui ja estan en la menestrala carniceria d'un Selgas.

Els ha perjudicat igualment una preocupació que pertorba a gran nombre d'escriptors castellans: la preocupació de fer literatura, de dir coses transcendents o boniques en formes genials o refinades. Desgraciadament la genialitat no la dona l'entrelligament de la frase, com la retòrica no supleix l'inspiració poètica. Y així com els Quintero, quan s'abandonaven a l'esponantia abundància de la seva vena popular, eren poetes y eren fonamentament interessants perquè ens oferien un aspecte viu de la vida, ara que s'han donat al se altes disquisicions del sentiment y a les profundes psicologies, resulten d'una vulgaritat acaparrada. Tots els esforços languents que fan per encobrir la veritable naturalesa del floret de llocs comuns que ofereixen a la nostra admiració són inútils. El clíxé rebregat queda tan clíxé sota el cargolament de les frases alambinades amb quel·li guarnixen, com si l'engueguessin net y pelat, en tota la seva espiritual miseria.

Per si així no fos prou, encara pateixen d'una altra preocupació, una preocupació que no té res que veure amb l'art ni la literatura:

CRONICA DE FORA CATALUNYA - ESPANYA - EXTRANJER

(PER TELEFON Y TELEGRAF)

Madrid, 18, 9 nif

El quefe del Govern

El senyor Camaleu ha passat el mati en son domicili, dedicat a l'estudi d'alguns assumptes de Govern.

A mitja ha rebut, com de costum, als periodistes, manifestant-hi que s'ha solucionat la vaga de carregadors de Bilbao, mitjançant concessions fetes pels patrons, que se consignen en un document suscrit per ambdós parts lligants. En aquest document se contreu el compromís de complir el contracte amb els obrers per espai de quatre anys.

Aquesta nit se dictarà la real orde nomenant la comissió que ha de redactar les noves condicions de treball entre patrons y obrers pàletes de Madrid. La presidirà el senyor Azárate y formaran part d'ella un representant de la Cambra de Comerç, un altre del Circul de la Unió Mercantil, altre dels patrons y altres obrers.

El president del Consell també ha manifestat que segueixen tramitant amb activitat les diligències sumariats pel petat de Valencia.

Ha afegit que són curiosíssimes, descurbrites coses de veritable importància. Continuen revisant-se per orde del Govern els vagons que arriben a les estacions de Orense y Pontevedra, amb objecte d'evitar el contrabandol de guerra per Portugal.

Segons ha manifestat el senyor Canaleja, les sessions de les Corts acabaran dintre de molts pocs dies. No's pot fixar la data exacta per la clausura del Parlament, perquè hi ha pendents dues o tres interrelacions que'l Govern desitja que s'explinin responnent a compromisos que té contrets amb els diputats.

Ademés, hi ha que aprovar alguns projectes de llei, entre ells el relatiu a la supressió fins el primer de janer pròxim de l'impost de tota mena.

La interpellació sobre'l Marroc s'explenarà en un dels primers dies de la setmana entrant y acabarà en una sessió, puig assumptes d'aquesta naturalesa no vol el senyor Canaleja que's desenrotllen en debats llargs.

Per tractar d'alguns punts relacionats als debats parlamentaris y veure la manera d'abreviar les deliberacions del Senat, ha conferenciat el quefe del Govern amb el senyor Montero Rios.

Per últim ha manifestat el senyor Canaleja que'l debat sobre Canaries quedarà pendent per quan les Corts reanuen les sessions l'octubre. Ara sols acabarà la discussió del vot particular del senyor Domínguez Alfonso.

El viatges del rei
El rei anirà a la Granja el pròxim diumars, per acompanyar a la seva dona y fills.

Permanecerà allí fins el dijous, que tornarà a Madrid per presidir el Consell de ministres.

Durant la permanència de la Cort a la Granja, el monarca realitzarà freqüents viatges entre dit punt y Madrid.

El mes entrant anirà el rei a Bilbao a celebrar la primera pedra de la Exposició. L'acompanyarà el senyor Canaleja.

Del 6 al 7 del mateix mes de juliol anirà el rei a San Sebastián.

LES SUFRAGISTES ANGESES
Londres, 18 juny. — Unes 40.000 dones, de totes les classes socials, han desfilat pels carrers de Londres, reclamant el dret del vot.

Cridaven l'atenció entre les manifestantes les senyoretes del primer ministeri y del ministere de les Colonies.

En la manifestació hi figuraven 60 músiques y milers de banderes.

També hi prenen part moltes dames de la noblesa, llibertes, actrius y representants de totes les religions y partits polítics.

LA SITUACIÓ DE PORTUGAL
Lisboa, 18 juny. — La policia de Lisboa ha descobert un complot monàrquic al Sud de Portugal.

El Govern ha adoptat mesures que assegurin la república de la conspiració.

S'assegura que ha fracassat la temptativa dels conspiradors.

Entre'l detinguts a Lisboa figura el comte de Armil.

Ha lograt fugir en Mario Chagas.

Entre'l conspiradors figuren alguns antics franquistes. Sembla que hi estaven complicades algunes societats.

La direcció del moviment s'atribueix al P. Avel Figueiredo y al doctor Abel Campos. Aquest està pres.

El d'espantar al públic, demostrant que per a ells l'ofici de dramaturg no té secrets ni dificultats. Y així es segurament la raó, l'única raó, d'haver escrit «La flor de la vida».

Es dir que encertat un diàleg es cosa difícil, perquè costa de mantenir l'interès amb els lectors personatges que veuen, els nyors com nosaltres, que ja hem sigut aplaudits diferents vegades per haver fet diàlegs, ara escriurem una obra en tres actes, en la qual dos únics personatges dialogaran d'un cap a l'altre.

Els germans Quintero no han advertit que l'art no consisteix en vèncer dificultats. Els acrobates fan coses molt més difícils que escriure una obra en tres llargs diàlegs y ningú els dona'l qualificatiu d'artistes, fora dels carrells on les seves arriscades habilitats s'anuncien.

Si els germans Quintero volen creure un bon consell, deixin-se de trascendentalismes y de profunditats psicològiques, y de retòriques falsificacions de poesia, y de voler passar la corda fluïda portant damunt del front un got d'aigua sense vessar-ne una gota. Una cosa no es el camí y l'altre no té cap valia artística. Tornin a la franca y esponantia frescor de la vena popular, que era l'element de les seves primeres produccions, y tornaran a ésser poetes y psicòlegs y literats, sense necessitat de torturar-se'l cervell com ara. Pensin que val més ésser l'heretge en línia directa de Lope de Rueda y Joan de la Encina, que un innovador del Pérez Escribà y la seva transcendental cursileria.

Explicar l'argument de «La flor de la vida» té una grossa dificultat. Perquè, segons com s'explichi, pot semblar que totes les anteriors reflexions no donen inspirades en un sentiment d'extrema justícia. Tan impossible resulta donar idea de la monotonia y vulgaritat de la comèdia. Provaré de sortir-me tan bé com pugui.

«Aurea», filla dels ducs de Fontana, està cullint flors en el parc de la vivenda senyorial a «Solar de la Montanya». Està sola. El preceptor del seu germà, entomòleg empedernit, s'ha quedat un tros lluny, anque-

El general Porfirí Díaz
Santander. — A les cinc del mati ha fon-

dejat el vapor «Arangas», que conduïx al general Porfirí Díaz.

En alguns vapors se traslladaren molts montanyesos que pertencien a la colonia espanyola de Mèxic, per a saludar a don Porfirí.

A les set del mati pujaren a bordo. L'ex-president els va rebre afablement, conversant amb tots. Un dels presents donà un visca a Mèxic y altre a Díaz, que foren contestats per aquest amb un altre a Espanya, mare gran de Mèxic.

El general Díaz presentà a la seva senyora y fills, que foren complimentades pels visitants.

Moments després pujaren a bordo el ministre de Mèxic a Madrid, els consuls de aquella ciutat a Barcelona y San Sebastián, el general Polavieja, el governador civil, comissions de l'Ajuntament, Diputació, Cambra de Comerç y altres entitats, el fill del general Weyler, en nom d'aquest, y altres moltes personalitats.

El general Polavieja donà un fort abraç al senyor Díaz, emocionant tots dos.

Després el saludà en nom del rei, contestant don Porfirí molt emocionat, fent present a gratulació al rei d'Espanya y recordant l'amistat que l'uní al difunt pare de l'actual monarca.

Manifestà l'ex-president que a Suïssa consultaria una persistent afeció a l'oid.

Poc després de sortir de Gijón el «Arangas», l'ex-president entrà en conversació amb un periodista.

Ha sigut per mi—digué—un veritable motiu de congratulació que la primera terra que jo tocar a Europa al fer aquest el viatge de Mèxic a Espanya, sigui el sol espanyol, amb el que m'uneixen inderubutables llassos de sang y de llengua.

Preguntat si era cert que venia a fixar residència en la península, contestà que ho ignorava y que a París pendria una determinació.

Repetí després lo que ja digué a l'arribar a la Coruña.

He agraït el poder—digué—a l'adquirir el convenciment de que seria necessari d'un any, per a solocar la rebel·lió.

Vaig voler evitar que'ls fills del meu país derramessin la seva sang en una guerra fratricida, y sobre tot vaig voler evitar fins en la més remota possibilitat un conflicte internacional, encara que fos amb caràcter de reclamació, per part de les nacions estrangeres.

Vaig voler també evitar el quebrantament del crèdit nacional y l'inconvenient de que els estrangers residents a Mèxic no contribuïssin a la propietat del país.

Vaig voler salvar sempre la dignitat del meu càrrec, així com respectar el meu propi decoro.

Vaig fer el sacrifici de renunciar a la lluita, convençut de que la meua prova de abnegació y de amor les constituïa el fet de fer entrega d'una situació que no era certament desesperada, amb un exèrcit, certament petit, però que no havia sigut vençut, y d'un tresor públic en prosper estat, en el que, amb tot y els forts gastos originats per la campanya, y no obstant també la disminució dels ingressos, hi havia una existència de 72 milions de pesos.

Me vaig sotmetre a la voluntat expressada per una part del país, encara que suplantia extraviats, y ara no aspiro en aquests els meus darrers anys, sinó a la tranquil·litat en el si de la família, y a que la patria, a la que he dedicat 63 anys de serveis electius, no disminueixi en el concepte que les nacions l'admiren al concert dels pobles cultes.

He tancat tots els llassos que m'unien amb la República de Mèxic, ont no penso tornar y d'aquest propòsit sols podria apartar-me una dificultat internacional que requirís el suprem esforç de tots els mexicans units.

Si tal cas arribés, res ni ningú me impediria anar a acabar la meua vida com la vaig començar: amb el fusell a la mà.

Lo que diu «Espanya Libre».—El senyor Moret

«Espanya Libre» proposa, com homenatge a Portugal, per ser la proclamació oficial de la República lusitana, que demà tots els republicans de Madrid desfessin per l'embaixada portuguesa, davant targeta.

—Ha sortit per Granada l'ex-president del Consell de ministres don Segimón Moret.

EL SOCIALISME ANGLÉS
Londres, 18 juny. — Abans de que's tanqués el Parlament el dia 23, el diputat socialista George Lansbury presentà un bill, que s'ha introduït al pare per portar amb la noia de que està enamorat. Naturalment, ella també's sent atreta per aquell hardit somnador, que li explica una poètica història d'haveria besada quan eren petits en una certa romera. Però «Aurea» ha de casarse amb un dot andalús y cadascó se'n va pel seu camí sense saber si tornaran a trobar-se en la vida.

De passada diguem que l'acudit d'anomenar «Celinia» al noi minyó donà lloc a gracioses confusions. Molts pensaven que la cosa no fos un episodi de la vida del famós florentí, malgrat anar vestits els personatges del temps de l'Imperi.

Han passat anys. «Aurea» s'ha casat amb el noble andalús y es mare de família. «Celinia», rodant pel món en una vida de continuu avenç, va parir a Sevilla, ont té la pensada de fingir-se noble, coneixent-se gressonament el títol de «Duque de Eb». Així li dona lloc de fer una frase estupendament enginyosa. «Otros pueden ser duques de tal o tal cosa — diu — de mi nadie puede serlo más que yo». Passem, El due fingeu y el due autèntic, marit d'Aurea, que té una mala pressa, s'ha parat a Sevilla, ont té bauxa. Horriblement urbia, el due autèntic ha malgrat de la seva esposa. Bolelada del due fingeu y concertament d'un duel. Però «Aurea», malgrat la mala vida que li dona, estima al seu marit y cita a «Celinia» a una entrevista nocturna en una «quinta» a orillas del Guadalquivir, per a demanar-li que no's bati. Se troben, expliquen tot lo que anteriorment queda explicat y,

forma; però desitjaria que'l nou ministre pertanyés al grup laborista, que actualment està completament unit amb la majoria. La persona indicada és el «leader» del grup laborista, l'elocüent diputat Ramsay MacDonald.

La qüestió està ara en saber si aquest accepta l'ofici en la qual les opinions estan dividides. L'interessat diu que farà lo que li mani el partit, lo que sembla més probable, ateses les orientacions de l'obrerisme socialista a tot arreu del món, és que si's presenta el cas, Mr. MacDonald acceptarà el càrrec, en el qual tuit pot fer pel proletariat anglès.

Lo del Marroc

Telegrams oficials

En el ministeri de la Guerra han facilitat els següents telegrams oficials:

«Mellia». — Del capità general al ministre de la Guerra.

Segons me fa saber el tinent coronel Canon, de l'Estat Major, a un quart de set de la tarda d'avui, ha estat presa la posició de Taurach-Lag, sense novetats.

«Mellia». — Del capità general al ministre de la Guerra.

A fi de protegir els moviments de la columna del tinent coronel Canon, desde Ras-El-Medua a Tag, se traslladaren a aquella possessió un batalló de Sant Ferran, una secció d'ametralladores y una bateria de montanya de Senguan, passant un aquest punt el batalló de Ciudad Rodrigo que estava a Nador y se'l substituïa per un altre de Ceuta, que ha sortit d'aquesta plassa aquest mati.

El batalló de Mellia y el regiment de Taxis, acampats en el zoc El Haut, arribaren fins a la proximitat de Medua, retornant a les sis d'aquesta tarda al punt de sortida. He confiat el conjunt al general Orozco. No hi ha cap més novetats en aquest territori.

Sense notícies

Les notícies oficials del Marroc són avui molt escasses.

Se sub que'l senyor Fernández Silvestre arribà sense novetats a Alcázar amb el convoi y forces que manava.

L'acció espanyola y francesa

Tànger. — Se reben interessants detalls del convoi arribat a Alcázar, manat pel coronel Silvestre.

Les forces caminaren sense donar senyals de cansament, baix un sol que cremava. La via es hermosíssima havent en ella moltes finques d'espanyols.

Els moros abandonen els aduars, sortiran al camí a presenciar el pas del convoi.

La seguretat en els camins es completa, demostrant així l'eficàcia de les tropes espanyoles desembarcades.

La marxa durà 12 hores.

A Alcázarquivir s'ha aixecat un nou campament.

La presència dels francesos per aquesta zona és injustificada.

Alguns soldats espanyols durant el camí s'han trobat insensibles.

El caid M'Agui amb el seu seguit, ha arribat a Casablanca, establint el seu campament prop de la ciutat.

Amò motiu del repartiment de les caülles hi han hagut alguns trastorns en la regió de Ducaia.

Les tribus d'Audat estan en completa anarquia.

Entre'l habitants d'Igny y son territori es objecte de vius comentaris un intent de desembarc verificat a Erquiza, a últims de maig darrer y qual coneixement desperat vivia curiós.

Sembla que un veïer, propietari segons se diu, de la Companyia Mac-Hosman llogada en la tarde d'un dijous, en la desembocadura d'Asaka.

Baixà a terra el «cheje» Leasem y se dirigí al seu país; reuñí als nobles de Espall, no se sab amb quin objecte, y celebraren tots una llarga conferència que acabà molt desagradablement degenerant la conversa en veritable disputa.

A dia següent el barco fondejà a Erquiza y els espanyols envierun un «carabot» tripulat per quatre moros atracant al barco y emportant-se carregament.

Del veïer baixà al «carabot» un europeu, y els moros dirigiren la seva embarcació a la tosta, seguit per un bot destacat del veïer.

Un cop de mar tombà la barca moruna carregant a sola els tripulants. Dels quatre moros sols un pogué salvar-se y arribar nandant a terra. Els altres degueren aplegar-se, perquè al menys el barco no donà complet d'ells.

Desaquí un ràpid balanç de la finida temporada de teatre català. Les xifres són eloqüents y elles diran millor que les més llargues disquisicions l'estat florentí a que han dut les actuals empreses.

Al Principat s'han estrenat quatre obres en tres o més actes originals y sis de tra-

Madrid, 18, 12:30 matinalada

Consell de Ministres

A les deu de la nit s'han reunit els ministres en Consell.

